

Práce se zabývá teorií chyby a chybování v díle René Descarta a to zejména v kontextu čtvrté meditace Meditací o první .filosofii. Tuto teorii analyzuje na základě objasnění Descartovi teorie souzení a pojmů chápání a vůle. Jako hlavní problém je uvedeno: Je Descartova teorie chyby a chybování udržitelná ve světle námitek Descartových kritiků? Hlavní taková námitka zní: z postulování chyby při souzení jako neadekvátní interakci omezeného chápání a neomezené vůle vyplývá, že jsme schopni naše přesvědčení volně ovlivňovat, tedy věřit, čemu chceme, což se nezdá v souladu s naší intuicí. V závěru se však ukáže, že i tato na první pohled neintuitivní pozice je udržitelná, pokud zmíněný voluntarismus zmírníme takto: vůle neovlivňuje naše přesvědčení přímo (pozice tzv. doxastického voluntarismu), ale pomocí zaměřování pozornosti na specifické evidence (zde nazvaná « pozornostním» voluntarismem). Descartova teorie chyby a chybování je tedy ve výsledku hájena jako udržitelná.